

Laat liefde niet wachten

DEBORAH
RANEY

COURTNEY
WALSH

MELISSA
TAGG

Laat liefde niet wachten

DRIE WINTERSE VERHALEN

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Gewoon Geertje

ISBN 978 90 297 3375 5
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

© 2022 KokBoekencentrum Uitgevers

De Bijbelcitaten in deze editie zijn ontleend aan de NBV 2021.

© 2021 Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

Een duwtje in de rug <i>Courtney Walsh</i>	7
Een buitengewoon geschenk <i>Deborah Raney</i>	145
Een onvergetelijke Kerst <i>Melissa Tagg</i>	267

COURTNEY WALSH

*Een duwtje
in de rug*

Vertaald door Petra Kruijt

*Voor mijn lezers.
Jullie stemmen me nederig en dankbaar.*

© 2022 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *A Match Made at Christmas*.

© Courtney Walsh, 2020

Alle rechten voorbehouden

Absoluut geen kus

Het was geen echte kus. Dat hield Prudence Sutton zichzelf voor toen haar beste vriend Hayes McGuire zich terugtrok en haar aankeek.

Het was geen echte kus. Het was een leuk-je-na-maanden-weer-te-zien-kus. Ook al belandde die gevaarlijk dicht bij haar lippen. En hing de geur van zijn aftershave in de lucht. En had ze overwogen zich op het laatste moment naar hem toe te draaien om de lippen van deze mooie man te kunnen proeven.

Doe normaal, Pru!

‘Ongelooflijk dat je hier bent.’ Ze glimlachte terwijl hij een kneepje in haar beide armen gaf en haar aankeek met die kenmerkende scheve grijns waar hij vrouwenharten over de hele wereld mee veroverde sinds hij als reisjournalist werkte. Ze mocht graag denken dat ze er immuun voor was en speelde de rol van een kritische vriendin die nergens doekjes om wond. Maar ze had zich al twee weken voorbereid op deze ontmoeting met Hayes – sinds het moment dat hij haar een berichtje had gestuurd om zijn komst aan te kondigen.

‘Meen je dat?’ Hij glimlachte naar haar. Had hij zijn tanden laten bleken? Ze gaven haast licht. ‘Ik zou je gloriemoment niet willen missen.’ Hij zwaaide een versleten leren weekendtas over zijn schouder en haalde een hand door het lichtbruine haar dat schuin over zijn rechterwenkbrauw viel. Hij zag er precies uit als een wereldreiziger, en dat feit deed haar toch al versnelde hartslag geen goed.

‘Het stelt niet zoveel voor.’ Prudence trok haar winterjas dichter om zich heen, blij dat ze ook een sjaal had omgeslagen – het was kouder dan ze had gedacht.

Hij maakte een gebaar alsof hij iets weggooidde, legde zijn vrije arm om haar schouders en zette koers naar de parkeerplaats.

‘Onzin,’ zei hij. ‘Het stelt zoveel voor dat de hele McGuire-familie hierheen komt voor het bomenfestival.’

‘Hayes!’ Ze bleef stilstaan. ‘Dat meen je niet.’

Hij trok zijn wenkbrauwen beurtelings op en zijn hazelnootkleurige ogen schitterden van plezier. Haar bestevriendinfaçade brokkelde razendsnel af.

‘Je weet hoe ze zijn,’ zei hij. ‘Ze hoorden over de boom en waren niet meer tegen te houden.’ Hij gaf haar een duwtje. ‘Ik denk dat je niet doorhebt hoe eervol dit is, Pru.’

Ze kreunde. ‘Niet eervol genoeg om de hele familie de planning voor de feestdagen te laten omgooien om hier te zijn.’

Ze voelde dat hij zijn schouders ophaalde terwijl ze weglieden van de ferry waarmee hij na vele maanden afwezigheid was teruggekeerd naar Nantucket.

Eindelijk was Hayes thuis. En het had niet meer gevergd dan een kerstboom.

En ja, ze nam aan dat het wel een beetje iets voorstelde. Per slot van rekening was het bomenfestival een hele happening, en zij was uitgekozen om de zes meter hoge boom aan het uiteinde van Main Street te versieren. Een boom met een bijzondere eigenschap: hij praatte.

Iedereen wist welk geheim er achter die illusie schuilging – een man met een microfoon achter het raam boven in City Hall, recht achter de boom. Maar daar had niemand het over. Het zou het effect bederven. En het effect werd hier op waarde geschat.

Pru had zichzelf nooit beschouwd als een kunstenares, maar ze moest toegeven dat ze vrij opgewonden was over het feit dat haar werk erkenning kreeg op het eiland waar ze zich thuis was gaan voelen.

‘Ik weet niet zeker of mijn idee goed zal worden ontvangen,’ zei ze. ‘Surfen en Kerst is niet bepaald een voor de hand liggende combinatie.’

Een kleine sloep met een opgetuigd kerstboompje dobberde in de haven. De klinkerweggetjes van Nantucket waren bedekt met een laagje sneeuw en zouden over een paar dagen getooid en verlicht worden met opgetuigde kerstbomen.

Nantucket stond niet bekend als kerstbestemming, maar Prudence vond dat er geen mooiere periode was om op het eiland te zijn. De festiviteiten begonnen een week na Thanksgiving met het ontsteken van de lichtjes en een week later vonden de kerstwandeling en het bomenfestival plaats. Omdat Pru de kunstenaar was die dit jaar de versiering van de pratende boom had ontworpen, zou ze ook over een week naar de try-out gaan. Ze was blij dat Hayes haar introducé wilde zijn. Als ze in haar eentje naar chique gelegenheden ging, voelde ze zich altijd zo sneu.

Ze was eigenaar van een kleine surfwinkel en haar op bestelling gemaakte surfplanken hadden landelijke belangstelling gekregen toen twee professionele surfers hun eigen unieke design hadden laten maken door Sutton Surf. Pru, zelf ook een uitstekend surfer, hield van Nantucket in de zomer – maar in deze tijd van het jaar, als het eiland verstilde, werd de wereld beeldschoon.

‘Wil je dat ik kijk?’ vroeg Hayes toen ze aankwamen bij haar SUV. ‘Een priv onthulling?’

‘Waarom klinkt dat onbetamelijk als jij het zegt?’ Ze grijnsde naar hem en negeerde het feit dat haar hart aanmerkelijk sneller bonste dan gezond kon zijn.

Hij glimlachte terug. ‘Ik verzeker je dat ik niets dan eerbare intenties heb met u, jongedame.’

Kak!

Ze stapte in haar auto, startte de motor, wreef haar handen in elkaar en vroeg zich af of dat de kou zou verdrijven.

‘Bedankt dat je me hebt opgehaald,’ zei hij. ‘Mijn familie komt morgenochtend aan, dus ik kon hun eilandauto niet gebruiken.’

Ze keek hem aan, nog steeds ietwat geschokt omdat hij echt terug was. Hayes was over het algemeen niet vaak in de gelegenheid

om terug te komen naar Nantucket, en zeker niet buiten het seizoen. Afgelopen zomer was hij een week op het eiland geweest, maar zij was toen op reis, dus ze had hem maanden niet in levenden lijve gezien.

Het feit dat hij er zo op had gestaan hier te zijn voor de kerstwandeling had haar zowel verrast als zorgen gebaard.

‘Het gaat toch wel goed met je?’ vroeg ze.

Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Tuurlijk.’

‘Het verbaasde me dat je naar het eiland wilde komen voor de feestdagen. Dat doe je meestal niet.’

‘Nou, het gebeurt ook meestal niet dat mijn beste vriendin wordt gevraagd als kunstenaar die de pratende boom versiert.’

Ze bestudeerde hem. Wat verzweg hij?

‘Waarom kijk je zo naar me?’

‘Hoe?’ Ze zette de auto in zijn achterruit en reed langzaam het parkeerterrein af en de straat op.

‘Alsof je denkt dat er meer achter zit.’ Hij ging verzitten op zijn stoel.

‘Zit er meer achter?’ Ze keek strak naar de weg voor haar terwijl de zon onderging en de maan tevoorschijn kwam.

‘Nee,’ zei hij. ‘Deze trip draait om jou, zoals het hoort.’

Dat vond ze goed klinken. Als ze er lang bij stilstond, zou ze echt kunnen gaan geloven dat zijn aanwezigheid hier, net als die weerzienskus, veel meer betekende dan vriendschap. Maar nee, ze had tien jaar geleden, toen Hayes en zij elkaar leerden kennen, de toon gezet voor deze relatie. Ze dacht er vaak aan terug. Zou het anders zijn als ze niet had gereageerd zoals ze had gedaan?

Hayes was een typisch arrogant rijkeluiszoontje, dat het goed met zichzelf getroffen had. Zo zag ze dat toen tenminste. De vriendengroep waartoe hij behoorde, werd omringd door een verzameling gebruijnde blondines in bikini, en Pru kende dat type maar al te goed. Dus toen hij dezelfde golf pakte als zij, kon ze alleen maar denken: *ik zal je eens laten zien hoe het moet, knapperd.*

En dat deed ze. Hij lag er vrijwel meteen af en Pru pakte de hele golf met zoveel precisie, zoveel souplesse, dat het niet alleen Hayes’ aandacht trok, maar die van zijn hele groep.

Hij was op het strand naar haar toe gekomen terwijl zij haar spullen inpakte en zo stond ze voor het eerst oog in oog met zijn oogverblindende glimlach, zo'n glimlach vol charme en aantrekkingskracht.

De golf had haar er niet onder gekregen, maar die glimlach zou dat zeker kunnen.

‘Goed, dat was indrukwekkend,’ had hij gezegd.

‘Wat?’

Hij stak het uiteinde van zijn plank in het zand en grijnsde naar haar. ‘Hoe je daar de vloer met me aanveegde,’ zei hij.

Ze glimlachte. ‘O, dus dat heb je opgemerkt.’

‘Ik wil je mee uit eten nemen,’ zei hij met zoveel zelfvertrouwen dat het haar van haar stuk bracht.

‘Wow,’ zei ze. ‘Jij durft.’

Water drupte uit zijn haar op zijn schouders en de druppels gleden over zijn gespierde torso.

Hij verbrak het oogcontact met haar geen seconde. ‘Tja, wat wil je? Als ik iets zie wat me aanspreekt, ga ik ervoor.’

Ze keek langs hem heen naar de blonde harem. ‘Dat geloof ik meteen.’

Hij volgde haar blik en keek toen terug naar haar. ‘Ik ken die meiden niet eens.’

Ze pakte haar plank op en begon te lopen.

‘Zeg op z'n minst hoe je heet,’ zei hij.

Ze reageerde niet.

‘Ik kom er toch wel achter,’ zei hij. ‘Je kunt het net zo goed vertellen.’

Ze draaide zich om, maar bleef achteruitlopen. ‘Waarom zou ik? Ik heb geen interesse.’

‘Vriendje?’ Hij keek haar aan – iets te intens.

‘Denk je dat bezet zijn de enige reden kan zijn waarom ik geen interesse heb?’

Hij haalde zijn schouders op en door de manier waarop het zonlicht op hem viel, leek zijn gebronsde huid praktisch te gloeien.

Een van de bikinimeisjes hupste naar hem toe, ging naast hem staan en nam Pru van top tot teen op. Prudence trok een

wenkbrauw op als om hem duidelijk te maken dat dit de perfecte illustratie was van een andere reden waarom ze hem zou afwijzen.

Het blondje kwam dichterbij zijn natte lichaam en Pru saluetteerde zogenaamd. 'Zie je later, baas.' Ze draaide zich om om weg te lopen, maar niet voordat ze zijn gezichtsuitdrukking zag; hij leek iets te willen zeggen, maar besloot kennelijk dat het beter was van niet. En vanaf dat moment had ze er zorgvuldig voor gezorgd dat het niet meer werd dan vriendschap.

Het zou heel anders zijn geweest als ze die dag op zijn avances was ingegaan.

Wie hield ze voor de gek? Er zou niets tussen hen zijn als ze die dag anders had gereageerd. Ze hadden een of twee geweldige dates kunnen hebben, maar Hayes zou er een punt achter hebben gezet, zoals hij deed met elk meisje met wie hij datete. Hij leek het onmogelijk te vinden een serieuze relatie aan te gaan. Ze had altijd gezegd dat hij een spoor van gebroken harten over de hele wereld had achtergelaten.

Daar was het hare er tenminste niet een van. En ze kon hem tenminste een vriend noemen. Een goede vriend zelfs. Een vriend die haar kuste als begroeting en haar liet voelen dat ze niet alleen was. Een vriend met een familie die de plannen voor de feestdagen omgooide om iets zo onnozels als haar kunst te bewonderen – niet dat beschilderde surfplanken traditioneel waren.

Ze had het nodig; zelf had ze nou niet echt familie.

Ze ademde diep in, zich totaal niet bewust van zijn houtachtige geur die de SUV had gevuld.

'Dus, we doen een Thanksgiving-diner met mijn familie, dan het ontsteken van de boom en de dag erna gaan we liedjes zingen in het dorp. En dan... Zei je nou dat er een feest of zoiets is bij het begin van de kerstwandeling en dat jij dit jaar wordt gekroond tot koningin van het bomenfestival?'

Ze kreunde. 'Je hoeft niet overal bij te zijn. En ik ben geen koningin. Ik ben alleen maar de kunstenaar die de versiering voor de zes meter hoge pratende boom heeft ontworpen.'

'O, is dat alles?' Het sarcasme in zijn stem ontging haar niet.

Ze voelde dat hij naar haar keek. Ze pakte het stuur en probeerde zich niet af te vragen hoe ze er van de zijkant uitzag.

‘Hoorde je me niet toen ik zei dat deze week om jou draait? Doe niet alsof het niks voorstelt.’

Ze remde voor een stopbord en keek naar hem, wat, zo bleek, ervoor zorgde dat ze naar adem moest happen. Zijn ogen zagen er ouder uit, maar ze straalden nog steeds, en hoewel hij er niet over praatte, vermoedde ze dat zijn hart ook gebroken was, al was het misschien niet door een vrouw. Hij had het nooit serieus genoeg laten worden om zich te laten kwetsen. Maar een hart kon op allerlei manieren breken en ondanks zijn reputatie als vrouwenversierder wist ze dat hij diepe gronden had die hij haast nooit aan iemand liet zien. Waar diepte was, was pijn – en hij had op zijn reizen veel te veel gezien om die dans te ontspringen.

Ze waren als twee glasscherven, en ze vroeg zich af of ze ooit aan elkaar zouden passen.

‘Nou, dank je wel daarvoor,’ zei ze. ‘Het betekent veel voor me.’

Hij gaf een kneepje in haar hand en die bekende, ondeugende glimlach speelde weer om zijn lippen. ‘Je weet dat ik alles voor je zou doen, Pru.’

Een vriendelijk getoeter van achteren voorkwam dat ze bleef treuzelen en ze zette haar voet op het gaspedaal, zichzelf smekend zo kalm en koel mogelijk te blijven, in de hoop deze poppenkast te kunnen volhouden.

Want dat moest. Als ze Hayes kwijtraakte, zou ze hopeloos, vreselijk, volstrekt alleen zijn.

En ze was niet bereid dat risico te nemen.